

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/52/2015
Identifikačné číslo spisu: 8015200160
Dátum vydania rozhodnutia: 14.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200160.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: C. S., nar. XX.F. XXXX, bytom S., Z. Č.. XXXX/XX, proti odporkyňi Sociálnej poisťovni, ústrediu v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o výšku invalidného dôchodku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24.marca 2015 č.k. 3Sd/15/2015 - 22, takto

rozhodol:

Najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.marca 2015 č. k. 3Sd/15/2015 - 22 potvrdzuje.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X dňa 03.11.2014, ktorým odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľky o zvýšenie sumy invalidného dôchodku priznaného od XX.XX.XXXX podľa § 25 ods. 3 zákona č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Súd tak rozhodol po tom, čo mal za preukázané, že okresnou posudkovou komisiou sociálneho zabezpečenia z 29.10.1980 bola navrhovateľka uznaná za úplne invalidnú podľa zákona č. 121/1975 Zb. § 25 ods. 3 písm. a/ Zákona o sociálnom zabezpečení. Rozhodnutím zo dňa 08.01.1981 bol následne navrhovateľke od XX.XX.XXXX priznaný invalidný dôchodok vypočítaný zo sumy 1.200,- Kčs a zvýšený po zmene právneho predpisu, ktorý upravil, že suma invalidného dôchodku sa vypočítava zo sumy 1.400,- Kčs. Podľa názoru súdu právna predchodkyňa odporkyne postupovala v súlade so zákonom, ak pri výpočte výšky invalidného dôchodku aplikovala ustanovenie § 60 ods. 1 vyhlášky č. 128/1975 Zb. a prihliadla aj na skutočnosť, že vyhláška č. 128/1975 Zb. bola novelizovaná, čím došlo aj k úprave § 60 ods. 1, podľa ktorého za hrubý zárobok študenta (žiaka) sa považovala suma 1.400,- Kčs mesačne.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie, ktoré je v podstatných častiach obsahovo zhodné s opravným prostriedkom podaným proti preskúmanému rozhodnutiu odporkyne. Pripomenula, že o zvýšenie invalidného dôchodku požiadala ešte v roku 1985 rovnako v plnom súlade s právnym predpismi o sociálnom zabezpečení a to preto, lebo jej invalidný dôchodok bol síce vypočítaný

zo sumy 1.200,- Sk, ale priemerné mesačné zárobky jej bývalých spolužiakov zo strednej školy za rok 1984 dosahovali približne dvojnásobok tejto sumy a každý invalidný dôchodca, ktorý ochorel ešte počas prípravy na povolanie, má podľa zákona právo požiadať, aby jeho invalidný dôchodok bol opakovane prepočítaný podľa priemerných mesačných zárobkov jeho spolužiakov. Sociálna poisťovňa však jej žiadosť z roku 1985 zamietla neoprávnené, preto v roku 2013 svoju žiadosť zopakovala, ale Sociálna poisťovňa zas zamietla jej žiadosť neoprávnené, pretože dôvody, ktoré uvádzala sú nepravdivé a preto na rozdiel od jej nebohej matky sa v jej prípade Sociálna poisťovňa dopúšťa trestného činu poškodzovania cudzích práv.

Nesúhlasila so závermi, ku ktorému dospel súd prvého stupňa; namietala, že súd v rozsudku píše, že všetko čo robí Sociálna poisťovňa je správne, ale jej žiadosť, ktorú prekonzultovala aj s odborníkom a je v nej uvedený aj príslušný zákon, označil len za jej názor ako aj všetko ostatné čo urobila v súvislosti s jej žiadosťou. Keďže krajský súd odôvodnil zamietnutie jej žiadosti tým, že v nej nebol uvedený zákon, na základe ktorého požiadala o zvýšenie invalidného dôchodku, ale v skutočnosti sa v žiadosti z roku 1985 tento zákon nachádza a žiadosť z roku 2013 jej len jej doplnením, nepovažuje rozhodnutie súdu za správne. Poukázala na rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne zo 4.septembra 2014 (ktorého kópiu priložila k odvolaniu), ktorým priznáva, že sa pomýlila Sociálna poisťovňa a preto zrušil jej rozhodnutie, ktorým zamietla jej žiadosť a tým vlastne znova uznal jej žiadosť za oprávnenú na rozdiel od súdu, ktorý tvrdí, že je neoprávnená. Súdnym rozhodnutím však tento zákon zrušený nebol a Sociálna poisťovňa za jeho porušenie nesie aj naďalej zodpovednosť.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení označila dôvody uvádzané navrhovateľkou v odvolaní ako neopodstatnené. Podľa jej názoru súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Trvala na tom, že suma invalidného dôchodku bola navrhovateľke určená v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom zabezpečení, ktoré presne stanovujú spôsob výpočtu invalidného dôchodku v prípade, ak sa žiadateľ o dôchodok stal invalidným v období počas ktorého bol študentom. Trvala na správnosti napadnutého rozhodnutia a napadnutý rozsudok navrhla ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 14. februára 2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www. nsud.sk](http://www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, konštatuje správnosť dôvodov na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Navrhovateľka nespochybnila, že Okresnou posudkovou komisiou sociálneho zabezpečenia z 29.10.1980 bola uznaná za úplne invalidnú podľa zákona č. 121/1975 Zb. § 25 ods. 3 písm. a/ Zákona o sociálnom zabezpečení. Rozhodnutím zo dňa 8.1.1981 jej bol od XX.XX.XXXX priznaný invalidný dôchodok vypočítaný (v zmysle § 60 ods. 1 vyhlášky č. 128/1975 Zb.) zo sumy 1.200,- Kčs a následným rozhodnutím z 31.5.1982 bol jej invalidný dôchodok po zmene právneho predpisu (§ 22a vyhlášky č. 128/1975 Zb. v znení vyhlášky 15/1982 Zb.) upravený tak, že sa vypočítal zo sumy 1.400,- Kčs. Za invalidnú bola uznaná v dobe štúdia na strednej priemyselnej škole stavebnej, ktoré mala v tom čase prerušené.

Navrhovateľka neformálnou žiadosťou z 1. 10. 2013 požiadala o zvýšenie invalidného dôchodku - o jeho prepočet z dôvodu vzniku invalidity počas prípravy na povolanie.

Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X dňa 03.11.2014 odporkyňa jej žiadosť o zvýšenie sumy invalidného dôchodku priznaného od XX.XX.XXXX podľa § 25 ods. 3 zákona č. 121/1975 Zb. o

sociálnom zabezpečení zamietla z dôvodu, že suma invalidného dôchodku bola určená v súlade s právnymi predpismi o sociálnom zabezpečení, ktoré presne stanovujú spôsob výpočtu invalidného dôchodku v prípade, ak sa žiadateľ o dôchodok stal invalidným v období, počas ktorého bol študentom. Z uvedeného dôvodu nie je možné prihliadať na dosahované priemerné mesačné zárobky spolužiakov navrhovateľky, ktoré získali v roku 1984 u zamestnávateľa Geodézia Prešov, a preto žiadosť o zvýšenie sumy invalidného dôchodku bola zamietnutá

Predmetom tohto konania bolo preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia.

V konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. je predmet súdneho konania vymedzený tým, čo bolo predmetom rozhodnutia, napadnutého opravným prostriedkom. Inými nárokmi, než boli riešené napadnutým rozhodnutím, sa súd zaoberať nemôže.

Vychádzajúc z uvedeného neboli pochybnosti o tom, o aké dôkazné prostriedky odporkyňa oprela svoje rozhodnutie a odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporkyňa riadne vyhodnotila dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporkyňa vychádzala pri svojom rozhodovaní. Ani odvolací súd nezistil v rozsahu podaného odvolania také pochybenie napadnutého rozhodnutia odporkyne resp. konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie, preto pokiaľ sa krajský súd stotožnil s jej právnym záverom, považoval tento jeho názor odvolací súd za správny.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil záverom o správnosti postupu odporkyne (resp. jej právnej predchodkyne) a poukazom na relevantné ustanovenia, z ktorých pri ustálení sumy invalidného dôchodku navrhovateľky v roku 1980 vychádzala a v primeranom rozsahu zaujal aj stanovisko k námietkam navrhovateľky. Správne pripomenul povinnosť správneho orgánu aplikovať príslušné právne predpisy, ktoré platia v čase jeho rozhodovania a dôvodne zdôraznil absenciu zákonného podkladu (ktorý nevedela konkretizovať ani navrhovateľka) pre postup, ktorého sa navrhovateľka svojou žiadosťou domáhala t.j. že odporkyňa mala sumu invalidného dôchodku vypočítať z priemerných zárobkov jej spolužiakov.

Odvolací súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odkazuje.

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že nemožno považovať za porušenie práva účastníka skutočnosť, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutia podľa jeho predstáv. V zmysle obsahu rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Iné uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005 konštatuje, že : „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 OSP)“.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd dôvodne považoval preskúmané rozhodnutia odporkyne za vydané v súlade so zákonom a dôvodne opravnému prostriedku navrhovateľky nevyhovel. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v

spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 OSP tak, že ich náhradu navrhovateľke nepriznal, pretože v odvolacom konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.